

Neofranquisme

written by David Olmedo Hubach | 8 de desembre de 2017

Tothom sap, tot i que això sovint no comporta cap reflexió, que quan a finals dels anys setanta del segle passat, la dictadura militar de Franco va acabar amb la mort del dictador, no va patir cap tipus de revisió ni d'enjudiciament. Va mancar un procés real de sanejament polític i social. Molts franquistes de soca-rel continuaren presents en les esferes de poder públic. A diferència del feixisme alemany, **el feixisme espanyol mai tingué el seu Nuremberg**, mai es féu neteja del tot d'una ideologia totalitària que va romandre oculta dins dels límits d'una nova configuració estatal.

A fi i efecte de sobreviure, a través d'una intel·ligència automatitzada, la ideologia franquista continuà present en els lideratges de la nova Espanya, gràcies a dos eixos primordials: la dinàmica de partits polítics, i el domini institucional central. Si bé aquest nou franquisme ja no representa com a tal una prolongació del règim dictatorial, amb les seves formes extremes, sí que **és prou hàbil per mutar i adaptar-se a les noves regles del joc**.

Aquest nou franquisme, al meu entendre millor dit *neofranquisme*, és present als inicis del nou Estat "democràtic", i en condiona les seves bases constitucionals. De fet, **la Constitució espanyola no deixa de ser una eina coercitiva cap a les minories nacionals** que viuen atrapades dins del monstre estatal espanyol, on el poder s'estructura perquè aquestes minories esmentades (la catalana, la basca...) mai siguin determinants per afectar el bastiment d'un estat de dret fet a mida pel nacionalisme espanyol.

Sembla clar, quan amunt parlo de dinàmica de partits, que no cal que esmenti el cas més paradigmàtic: **Alianza Popular, ara Partido Popular**. El PP és la síntesi exacta de com una ideologia neofeixista s'acaba materialitzant en una aposta

política suposadament democràtica. Des dels seus inicis, amb sos fundadors, com l'arxiconegut Manuel Fraga, hereu directe del general Franco, el PP dilata i conserva aquells ideals franquistes que contemplen Espanya com una gran nació, la unitat de la qual cal defensar a qualsevol preu. Aquest ultranacionalisme espanyol fabrica lleis a sa mida per tal de mantenir sa unitat territorial. Nogensmenys, els límits del poder també són vulnerats quan veiem que el poder judicial resta al servei del poder executiu, **com si Espanya mai hagués passat per aquella fase que separa el món Modern del món Contemporani que és la separació de poders**. Aquests darrers dies ho hem vist a bastament; Fiscals de l'Estat atacant els líders sobiranistes catalans, i magistrats fent presos polítics per reprimir el clam del poble català. I els líders d'aquest Estat tenen plena consciència del seu abús i perversió, com hem vist quan han retirat l'ordre europea de detenció contra el president Puigdemont i consellers, sabent que els tribunals de Bèlgica, i Europa, no tolerarien la seva manipulació legalista.

Per tot plegat, potser s'escauria un exercici de sinceritat mentre anem al centre de la qüestió: Espanya és un Estat neofranquista. Espanya és una pseudodemocràcia, segons hem vist amb les seves actuacions arran del referèndum català de l'1 d'octubre: atemptats contra la llibertat d'expressió, repressió policial extrema, prohibicions continuades, empresonaments, imputacions tendencioses, etc. Només els ha faltat treure l'exèrcit al carrer, però saben que no ho poden fer, ja que forçarien una intervenció internacional que no desitgen. **El poder d'Espanya encara recau en mans dels hereus de Franco, els quals ens governen, i controlen el nucli dur de l'Estat**; Casa Reial, Govern, Fiscalia, Audiència Nacional, Tribunal Constitucional... No poso noms car la llista seria immensa i ocuparia tot un altre article.

Així mateix, una darrera observació per fer palesa la tesi que estem en una pseudodemocràcia, i és la **manca de respecte de**

l'Estat espanyol cap als drets humans, en especial cap al dret a l'autodeterminació. Espanya està subscripta als tractats internacionals en què reconeix fidelitat als principis de l'ONU. Per contra, la seva actitud constant és contrària a respectar l'autodeterminació de nacions com la basca i la catalana que estan dins de les seves fronteres. La cosa queda molt ben resumida en diverses de les frases magistrals del president Mariano Rajoy, com ara: "El dret a l'autodeterminació no existeix en cap Constitució de cap país del món". Suposo que la seva ment limitada creu que Espanya i la seva Constitució són el centre de l'univers, i no entén que la legalitat internacional impera sobre la legalitat espanyola.

Qui sap, tal vegada la Independència de Catalunya serà el primer pas per a què algun dia Espanya sigui fins i tot una democràcia, aprenent dels seus errors i reestructurant-se. O altrament és inevitable la seva desaparició, com l'antiga Iugoslàvia, fet que posaria de manifest allò que fa uns anys Albert Pont posava com a títol del seu llibre: ***Delenda est Hispania!***